

Nevoia de încredere

Discordii, neliniștile, frământările și ambițiile ce ne-au umplut viața de la Revoluția din Decembrie '89 încoace par să nu se stingă de loc. Nu știm ce flacără le întrece arderea, ce gândire oarbă le perpetuează existența neagră și tragică. Nu știm de ce sintem atât de ușor dispuși să ne întorcem, singuri, noi împotriva noastră. Să ne vină păcatele trecute. Cele reale și cele inventate. Evident, n-am fost cu toții niște păcătoși. Cei buni, cei puri au dreptul la mai mult. Dar să nu-i uităm pe cei care s-au purificat în focul Revoluției. Să nu-i refuzăm pe cei care vor să-și pună acum competența în mod cinstit în slujba noii democrații.

Libertățile și drepturile fundamentale pe care le avem azi reprezintă câștigul moral și material pe care nu-l vom ceda nimănui. Desigur, sinț „libertăți” și „drepturi” la care putem renunța, de bună voie, ca de pildă — libertatea de a nu munci, libertatea de a înjura pe oricine, fără nici o noimă. Deși puțini la număr, sint unii care urlă într-una că n-avem nimic bun azi în țară. Alții, țin cu tot dinadinsul să-și impună democrația lor. O democrație a urii, a distrugerii, a răzbunării. Evident că, pentru toți aceștia, singura soluție rămâne încă o

EDITORIALUL ZILEI

Revoluție. Dar o revoluție morală, care să le limpezească gândurile și faptele. Viața însăși ne pune zilnic cele mai stranie capcane. De ce să ne punem unii altora piedici voit răutăcioase și dezgustătoare? Proverbul cu capra vecinului nu-i mai mulțumește demult pe unii. Ei vor o moarte dublă — și capra și vecinul.

Nu mitingurile, nu grevele, nu revendicările ne sperie. Ci refuzul, încăpăținarea oarbă de a nu acorda cea mai mică încredere puterii legitime a țării. Sărăcia și nemulțumirile cu care ne confruntăm acum sint o moștenire și nu o creație a puterii de azi. Trist este însă că, tot ceea ce s-a făcut bun în acest prim an al libertății noastre, s-a izbit mereu de zidul structurilor ceaușiste: birocrație, incompetență, lașitate, minciună, delațune, corupție etc.

În prea multe suferințe au rodit „fructele miniei” și nu cele ale omeniei. Se cuvine să ne amintim că noi am răzbit în lume numai pentru că am știut să ne adunăm, să ne unim în clipele cele mai grele. Este nepermis să continuăm să ne batjocorim unii pe alții. Nimeni în Europa nu face așa ceva. Ba, dimpotrivă, își ascund cele rele de parcă la ei totul ar fi în roz.

Nutrim speranța că, în curînd, va veni și ziua cînd privirea noastră va fi senină, cînd cugetul nostru va fi limpede și drept, cînd cuvîntul tuturor va roști numai Adevărul, iar faptele noastre vor fi importante și pline de semnificații. În acea zi, țara și Guvernul și Parlamentul vor fi oglinda noastră. O oglindă în care trebuie să ne privim cu toată încrederea, fără pic de răutate.

TRIBUNA

În ultima perioadă de timp noi, sibienii, am avut parte de o pîine cam... amară. În mod firesc, carul nemulțumirilor fiind destul de numeros, conducerea Prefecturii și a municipiului Sibiu au hotărît, în sfîrșit, să ia taurul de coarne și să analizeze situația, invitînd la discuție conducerea celor două societăți — de morărit și cea de panificație — foste pînă de curînd una singură: I.M.P. Sibiu.

Discuția în sine ne-a lăsat un gust amar. Am asistat la tot felul de justificări menite să explice calitatea proastă a făinii și pîinii noastre cea de toate zilele. Utilaje învechite și uzate, lipsa apei pentru spălarea grîului și a spațiilor necesare depozitării făinii în vederea maturării, criza de drojdie, procentul mare de cenușă în făină, structura necorespunzătoare a sortimentelor de făină etc. S-a mai evidențiat, totodată, un alt aspect, respectiv faptul că din aceeași calitate de făină

se produce pîine de o calitate foarte bună, dar și foarte proastă, care a doua zi nu mai poate fi consumată.

Pentru a respecta adevărul nu putem să nu remarcăm o anumită străduință a societății de panificație de a livra

torul măcinare a condus și la nelivrarea, pe luna ianuarie, a kilogramului de făină către populație. S-a hotărît, totuși, ca măcar pe această lună populației să-i fie acordat acest minim strict necesar fiecărei familii.

O tristă și dureroasă realitate pentru sibieni

Grîu bun — pîine amară!

populației pîine proaspătă. În același timp, însă, nu putem fi de acord cu afirmația conform căreia, populația Sibiului s-a învățat doar cu pîine albă. Este dreptul nostru ca să consumăm fiecare pîinea pe care ne-o dorim, nu pe cea care ne-o impune producătorul. Acesta, dimpotrivă, trebuie să-și adapteze producția la cerințele populației.

Lipsa de capacitate la sec-

Ce s-ar putea întreprinde pentru asigurarea, și la Sibiu, a unei pîini corespunzătoare calitativ? Soluția — din punctul nostru de vedere și nu numai al nostru — ar fi înființarea prin desprinderea de complex a unei noi societăți comerciale cuprinzînd Fabrica „Manutanța” și celelalte brutării din municipiu, unități care ar putea asigura, lucrînd la capacitate, întreg

necesarul de pîine. În aceste condiții, poate, și complexul își va regîndi tehnologia și va ridica ștacheta calității.

În final, am purtat o discuție cu dl. Petru Trif, primarul Sibiului, care a ținut să precizeze: „Atît producătorii de făină, cit și cei de pîine m-au dezamăgit. Se reclamă căderea utilajelor, în condițiile în care preocuparea pentru întreținerea și modernizarea lor este inexistentă. Se afirmă că avem cel mai bun grîu, iar producătorii noștri reușesc „performanța” de a realiza cea mai proastă pîine. Deși se cunoaște teoretic că făina măcinată trebuie să se matureze 15 zile, această tehnologie nu se respectă. Avem cam tot ce ne trebuie, dar nu facem pîine bună. S.C.A. „SIMP” reclamă calitatea făinii, dar această făină distribuită la di-

(continuare în pag. a III-a)

Dumitru MANIȚIU

Tribuna

COTIDIAN INDEPENDENT DIN JUDEȚUL SIBIU

Anul CVII,

nr. 331

Joi,

14 martie

1991

4 pagini

3 lei

200 de ani de la acțiunea națională transilvană — Supplex Libellus Valachorum

II. La începutul veacului al XVIII-lea, țărănimea reprezentă circa 93 la sută din populația Transilvaniei, nobilimea circa 4 la sută, orașenimea circa 3 la sută; 73 la sută din locuitori erau iobagi — în imensă majoritate români —, un procent mai ridicat decît în Principate, după cum și nobilimea, precumpănitor maghiară, era și ea mai numeroasă decît boierimea moldovalahă. După statistici austriece, la 1784—1787, din cei 2 489 147 de locuitori ai Marelui Principat al Transilvaniei (cu Banatul, Crișana și Maramureșul), românii reprezentau 63,5 la sută, maghiarii și secuii 24,1 la sută, sașii și șvabii 12,4 la sută.

Persecuțiile religioase împotriva ortodocșilor, ca și sistemul apărător al iobăgiei austro-maghiare a făcut ca mulți români ardeleni să fugă în Țara Românească și Moldova, unde primeau înlesniri; erau chiar atrași prin emisari ai boierilor de peste munți, o acțiune pe care au-

toritățile habsburgice mereu căutau s-o stopeze. În perioada 1739—1831, datorită asupririi naționale și a celei social-economice, au trecut munții vreo 60 000 de suflete. În 1832, catagrafia Țării Românești înregistra 225 de sate de „ungureni” — din Gorj pînă în bălțile Dunării — de „ungureni”, adică de români veniți din Transilvania. Dar, mișcarea de populație dinspre Transilvania spre Principate nu a modificat raportul dintre cele trei etnii. Luînd exemplul, pe urmele altor români fugiți din cauza nemiloasei asupririi a grofilor maghiari și a aparatului de stat austriac (austro-ungar din 1867) îndeosebi în secolul XIX și la începutul secolului XX vor trece munții zeci de mii de unguri și secui, alții, inclusiv din Ungaria, nu se vor opri decît pe îndepărtatele meleaguri ale Americii de Nord.

(continuare în pag. a III-a)

Mihai RACOVITAN

ACTUALITĂȚI

Magazin de piese auto

La poarta 2 a Întreprinderii de Piese Auto din Sibiu, str. Henri Coandă nr. 8 (fostă Sevastopol) funcționează un magazin de piese auto. După cum precizează domnul Vlăduț Grecu, gestionarul magazinului, prin această unitate comercială a întreprinderii sint vindute populației piese auto din întreaga gamă de produse realizate în unitatea industrială amintită.

Dintre piesele și accesoriile mai căutate amintim amortizoarele pentru autoturismele din gama Dacia, ARO Diesel, ARO 10, Olcit și Dacia 1100, precum și toate tipurile de arcuri pentru autoturismele de producție românească. Programul de funcționare al magazinului este zilnic, între orele 7—15, exceptînd simbăta și duminica.

De la I. D. M. S. Sibiu

Livrările de autoturisme din gama DACIA, prin magazinul I.D.M.S. din Sibiu, se fac pentru solicitanții înscriși pînă în luna decembrie 1986, funcție de stocul de autoturisme livrate de întreprinderea furnizoare. Livrările efective se fac pe baza unei liste de prioritate (bazată pe criteriul datei înscrierii) întocmită în dimineața zilei primirii autoturismelor în magazin.

În cursul anului 1991 au fost vindute prin I.D.M.S. Sibiu 104 autoturisme Dacia.

Invitație la miting

Asociația culturală Pro Basarabia și Bucovina „Octavian Goga” — Filiala Sibiu, invită cetățenii Sibiului să participe la mitingul de vineri, 15 martie a.c., ora 15.30, din Piața Revoluției pentru a protesta împotriva referendumului impus Republicii Moldova de către Moscova.

Comitetul

Sibiul a început să fie presărat cu sateliți comerciali (societăți mixte) care mai atenuează ridicula peisagistică din magazinele noastre. Este prea devreme să afirmăm că aceste prezențe ne dau deja sensul nostru spre progres, rațiune, economie, cultură, cugetare liberă. Deocamdată ele satisfac parțial setea cetățeanului nostru, gata să ia cu asalt orice firmă nou apărută în viața comercială. Cetățenii noștri par astăzi în căutarea unei „scrisori pierdute” al cărei „adrisant” acum se numește ROMGLASS (S.R.L.). Societatea româno-germană — Magazinul Extra ce le oferă un mic paradis într-o lume a „semi-abundenței” aflat pe strada N. Bălcescu (A.P.).

I-adevărât că-și rup sibienii hainele la ușile a tot felul de „S.R.L.”-uri mixte, dar nici la magazinele românești get-beget nu-i... pace sub mășlină cînd se găsește marfă. Ca dovadă, unul dintre punctele fierbinți, la această oră de primăvară, îl constituie unitatea de semințe a UNISIM S.A. de pe str. Turnului, unde grădinarii de toate culorile — și politice, dar și... ereditare — se bulucesc, după cum se vede, din toate părțile. Să înțelegem din aceasta că în anul în curs nu ne vor lipsi legumele și zarzavaturile, proaspete și la prețuri cit de cit omenești?

Foto: Fred NUSS

gram

Despre privatizarea sărăciei...

Am scris câteva rânduri despre modul birocratic în care, este privit (și frinat uneori) procesul privatizării, proces oricum inexorabil. „Privatizare în... suc (nedezmățit) birocratic” (nr. 311 din 14.02). Un prim ecou, în afara răspunsului organelor în drept care ne încunșoștează că s-a găsit soluția rezolvării prompte și în timp a problemei ridicate în respectul articol — este o sesizare de la o cititoare, Sanda Aleman, care mă invită să continui cu... episodul al II-lea povestindu-mi pățania dumeaiei. Ce s-a întâmplat? Deținere o autorizație de comercializare de confecții textile, s-a aprovizionat cu un număr de paltoane de damă de la fabrica din Arad, cu forme în regulă, vinzându-le fără abateri în ce privește prețul. Numai că constatându-se că a încălcat prevederea art. 1 lit. d din Legea 12/1990, a fost amendată de poliție, fiind obligată a vărsa la stat întreg câștigul realizat din rabatul comercial, câteva zeci de mii de lei.

Ce este cu acest art. 1 d din Legea 12/1990? Nu altceva decât interdicția comercializării de către agenții economici privați a mărfurilor prevăzute în sarcinile de livrare prin balanțe. Concretizarea acestor mărfuri este făcută în nomenclatoarele ce însoțesc ca anexe (1-5) Hotărârea Guvernului 1031/1990, al cărei art. 3 prevede: „La stabilirea sarcinilor de livrare prevăzute în balanțe, se vor asigura cu prioritate: a) produse deficitare pentru consumul populației (anexa

5). Aici sînt incluse și sortimentele numite: „haine de iarnă”, „paltoane”, „costume” „pardesie” etc. etc. În fapt aceste anexe cuprind nu mai puțin de 124 articole și grupe de mărfuri, încît după facturarea listelor te întrebi: ce ar mai putea comercializa agenții economici privați fără a intra sub incidența acestui ordin?

Care este, deci, problema, sau, mai corect, care sînt în fapt problemele? Prima este aceea pe care ne-o pun și și-o pun comercianții privați: ce fel de privatizare este aceea care-mi pune în față 124 de produse și grupe de produse prohibite prin nomenclatoarele ce fac referire la balanțe pe plan macroeconomic (confecții textile, tricotaje tip lînă și bumbac, ciorapi, mașini casnice, televizoare, articole electrice, unele piese auto, sticlărie, faianță, detergenți, săpun, medicamente, sorturi de hîrtie, chibrituri etc. etc. etc.)? Ce-mi mai rămîne de comercializat?

Logic și principial oamenii au dreptate. Dar, la rîndu-ne întrebăm: este firesc ca executivul să ia măsuri de protecție a intereselor largi și printr-o interdicție privitoare la mărfurile deficitare? Răspunsul nu este categoric afirmativ, căci vine în contradicție cu logica interioară a procesului de privatizare, — concurența. Abia în acest punct agenții comerciali privați trebuie să-și dea cu palma peste frunte, întrebîndu-se ce ar fi și cum ar fi dacă toți întreprinzătorii s-ar rezeși spre comercializare și

nu va rămîne nici un amator de bunuri în sistem privat? Numai că — cazul d-nei Sanda Marcela Aleman — lucrurile nu sînt chiar atît de liniare cum par la o primă vedere. D-na este producătoare, avînd o bună experiență în domeniul creației de modele, dobîndită într-o renumită întreprindere cu mare dever la export. Ea ambiționează să creeze modele unice, să le coasă și să le vîndă. Dar nu are voie să cumpere material din magazine, iar la producători se lovește de nomenclatoarele pomenite. Femeia vrea să contribuie la dezvoltarea gustului clientelor. Dar cum s-o facă?

Răspunsul întregului lanț problematic e simplu: am privatizat sărăcia, lipsa, deficitul. Aceasta s-a și întîmplat pentru că toți ne-am rezeșit spre zona de privatizare ce promite câștigul cel mai rapid — comerțul, iar în producție ne lovim de deficitul de materii prime și materiale. Ce e de făcut?

Sigur că un răspuns — oricare ar fi — va fi și este schematic, lucrurile fiind mult mai complexe, necesitînd o discuție și o abordare mult mai laborioasă. Oricum ar fi, atunci cînd ne gîndim la o opțiune sau alta, în tentația și tentativa privatizării, e bine să luăm în calcul toate cele ce țin de aceasta, iar Guvernul și administrația ar trebui să ajute, să încurajeze. Dar nu pe calea interdicțiilor... pentru că s-ar putea ca unor alegători să le cauzeze brusc revelația... liberalismului.

Victor DOMȘA

În atenția dv.!

FIRMA „ARARAT”, transformîndu-se în Societate Comercială S.R.L., dorește să aducă o îmbunătățire concretă în privința aprovizionării populației Sibiului, fapt pentru care — în vederea testării eficienței prin servicii la domiciliu cu piine și lapte — are nevoie de un număr limitat de abonați. Înscrierile pentru abonamentele-test se fac la sediul, din str. 9 Mai nr. 34, în ziua de vineri, 15 martie, orele 16-18.

FIRMA atrage atenția persoanelor care vor să folosească brevetul jocului „Investiții” — că vor fi trase la răspundere penală.

Program de lucru: — luni, marți, miercuri 11,00-14,00; joi 12,00-16; vineri, sîmbătă, duminică — închis. — 332 —

TEATRUL DE PĂPUȘI SIBIU

ORGANIZEAZĂ licitație în data de 14 martie 1991, ora 10, la sediul instituției, pentru: — autobuz autospecial, marca UD 112 — preț strigare lei 127 400 lei.

Participanții la licitație vor depune la CEC 10 la sută din prețul de strigare. (325)

TRUSTUL I.A.S. SIBIU

ORGANIZEAZĂ concurs în data de 16 aprilie 1991 cu respectarea Legii nr. 12/1971 și a Legii nr. 30/1991 pentru ocuparea postului de:

— director la ISCIP Racovița — județul Sibiu

Pot candida medici veterinari sau ingineri zootehniști cu activitate în agricultură și experiență în domeniul creșterii porcilor.

Înscrierile se pot face pînă la 15 aprilie 1991.

Candidații vor depune o dată cu cererea, următoarele acte:

— copie diplomă de studii

— recomandare sumară de la ultimul loc de muncă

— fișe examen medical

Relații suplimentare la telefon 1 19 05, 6 interior 19 sau 26. (324)

ÎN ATENȚIA CETĂȚENILOR DIN JUDEȚUL SIBIU

Aducem la cunoștința tuturor cetățenilor de pe raza județului Sibiu că în conformitate cu legislația în vigoare singura întreprindere îndreptățită să proiecteze și să execute branșamente electrice (instalația electrică de alimentare cu energie electrică între rețea și contorul electric) este Întreprinderea de Rețele Electrice Sibiu prin subunitățile sale.

Orice branșament executat de alte unități (întreprinderi mici, societăți comerciale etc.), sînt ilegale, furnizorul de energie electrică nu le va lua în considerare și acestea nu vor fi legate la rețeaua electrică.

De asemenea precizăm că astfel de branșamente executate pînă la această dată, nu vor fi luate în considerare pentru legare la rețeaua electrică în vederea furnizării energiei electrice, răspunzători fiind cei care au încălcat prevederile legii. (329)

FIRMA GABOR-REISEN face săptămînal transporturi de persoane ROMANIA — GERMANIA și retur.

Preț convenabil — transport rapid.

Plecarea din Sibiu — Informații la telefon 4 59 56. (840)

200 de ani de la acțiunea națională transilvană — Supplex Libellus Valachorum

(urmăre din pag. 1)

În absența unei nobilimi naționale, conducerea luptei românilor pentru drepturi politice — naționale a fost asumată mai ales de cler. Vreme de aproape un sfert de veac, ea a fost dominată de împunătoarea figură politică a lui Inochențiu Micu Clain, episcopul unit al Blajului (1728-1751), baron al imperiului și membru al dietei Transilvaniei (singurul român); în zeci de memorii el a cerut includerea românilor (indiferent de confesiune) între „națiunile” recunoscute de constituția țării și abolirea statutului de toleranți în care-i aduseseră cele trei națiuni regnicolare nobilimea maghiară, secuii și patriciatul săsesc. Influențat de Hronicul lui D. Cantemir, episcopul a insistat în repetate rânduri asupra drepturilor istorice ale românilor în Transilvania, drepturi decurgînd din originea romană și din existența lor continuă din cele mai vechi timpuri pe teritoriul principatului. Activismul său politic i-a nemulțumit pe nemeși și Curtea vieneză, deopotrivă, fiind silit să se exileze la Roma, unde a sfîrșit-o în mizerie, devenind un mucenic al neamului.

Domnia luminată a împăratului Iosif al II-lea a trezit speranța în țărănimia română, nemilos asuprită; rentă în muncă, fixată în 1514 la o zi pe săptămînă, crescuse la jumătatea veacului XVIII la 4 zile pentru iobagii lucrînd cu brațele, la 3 zile pentru munca cu vitele și la 2 zile pentru jeleri; deci robota unui iobag se ridica pînă la 208 zile pe an, ceea ce explică pentru ce mulți fug în Principate unde ea nu depășea 12 zile în Țara Românească, 24 de zile în Moldova. Într-un asemenea con-

text, spusele moșului Horea căruia împăratul i-ar fi promis ajutor și sprijin împotriva nobililor, au fost lesne crezute de iobagii români. În octombrie 1784, ei au răscolit Apusenii, încercînd să-și facă singuri dreptate, în numele împăratului. Promisiunile false au devenit programul răscoalei. Horea a cerut desființarea nobilimii, împărțirea pămînturilor, plata impozitelor de către toți locuitorii, mai apoi și desființarea iobăgiei și recunoașterea dreptului românilor de a se înrola grăniceri. Răscoala a cuprins întreaga Transilvanie, devenind o singeroasă jacquerie, căreia i-a pus capăt doar venirea iernii și prinderea prin trădare a lui Horea, Cloșca și Crișan.

Pentru intimidare și învătătură de minte, tragerea pe roată a lui Horea și Cloșca a avut loc în fața a mii de țărani aduși din sate. În august 1785, o patentă imperială era nevoită să desființeze iobăgia în Transilvania, dar fără pămînt libertatea personală s-a dovedit a fi aproape iluzorie. Robota a rămas apăsătoare, pînă la 156 de zile anual.

Pe patul de moarte, în 1790, de teama revoluției franceze și presat de nobilimea retrogradă, împăratul și-a anulat aproape toate reformele. Dieta Transilvaniei și „națiunile” regnicolare și-au primit înapoi aproape toate drepturile pe care Viena și le însușise pe vremea despotismului luminat. În confuza atmosferă politică iscată de moartea împăratului, românii transilvăni au socotit necesar să-și prezinte din nou revendicările și programul. În martie 1791 ei au înaintat Vienei Supplex Libellus Valachorum (marele memoriu), patetică pledoarie în favoarea drepturilor populației majoritare — cu urmări atunci nebănuite.

Stimați cititori

Vă reamintim că luna martie este luna în care se pot reînnoi abonamentele la cotidianul nostru. În pofida tuturor creșterilor de prețuri, colectivul redacțional menține pentru cititorii săi fideli prețul vechi de 2 lei/exemplar. În aceste condiții prețul abonamentului pe o lună rămîne de 44 lei, 132 lei pe trimestru și 264 lei pe semestru.

Abonamentele rămîn în continuare soluția sigură de a cunoaște la zi evenimentele interne și internaționale. Pentru amatorii de sport redacția vă pune la dispoziție săptămînalul „Tribuna sporturilor”, o oglindă fidelă a manifestărilor sportive interne și internaționale cuprinzînd și programul săptămînal TV. Costul unui abonament trimestrial este de 36 de lei.

PÎINE AMARĂ!

(urmăre din pag. 1)

ferite brutării dă rezultate diferite. Repet: ascultîndu-i pe cei doi producători, ajungi la concluzia că avem ce ne trebuie, dar nu și speranța de a avea o piine mai bună pe masă. În aceste condiții, se pun două întrebări: nu se dorește pentru Sibiu o piine mai bună? Sistemul oare incompetent în a o face?”

Din discuțiile purtate la Prefectură a reieșit că, totuși, întrebările nu li se potrivește celor doi producători. Oricum, așteptăm și noi confirmarea sau infirmarea lor; dar, mai ales, să putem cumpăra o piine proaspătă și bună.

